

Odwwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 września 2022 r. w sprawie T-95/21, Portugalia/Komisja, wniesione w dniu 30 listopada 2022 r. przez Republikę Portugalską

(Sprawa C-736/22 P)

(2023/C 94/21)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: P. Barros da Costa, L. Borrego i A. Soares de Freitas, pełnomocnicy, których wspierali adwokaci M. Gorjão-Henriques i A. Saavedra)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 września 2022 r., Portugalia/Komisja (sprawa T-95/21, EU:T:2022:567), w drodze którego oddalono skargę Republiki Portugalskiej o stwierdzenia nieważności art. 1 oraz art. 4–6 decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca da Madeira (wolnej strefy Madery, zwanej „ZFM”) – System III⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, włącznie z kosztami Republiki Portugalskiej oraz kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego (T-95/21 R).

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie prawa w odniesieniu do zastosowania art. 108 ust. 1 TFUE i rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽²⁾ (art. 1 lit. b) (ii) oraz art. 21–23), ponieważ w niniejszej sprawie chodzi o pomoc istniejącą a nie o nową pomoc.

- System III obowiązujący w ramach ZFM stanowi regulację dotyczącą pomocy istniejącej (a nie nowej pomocy), który został zatwierdzony przez Komisję w jej decyzjach z 2007 r. i z 2013 r. Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie zobowiązał Komisji do poddania systemu III obowiązującego w ramach ZFM procedurze przeglądu istniejącej pomocy, o której mowa w art. 108 ust. 1 TFUE i w art. 21–23 rozporządzenia (UE) 2015/1589.

2. Naruszenie prawa w zakresie, w jakim dokonano błędnej wykładni wymogu pochodzenia zysków, do których stosuje się obniżony podatek od osób prawnych oraz w zakresie, w jakim system mający zastosowanie do ZFM został wdrożony zgodnie z decyzjami Komisji z 2007 r. i 2013 r. oraz art. 107 i 108 TFUE.

- Wymóg, aby zyski pochodziły z działalności faktycznie i fizycznie prowadzonej na Maderze, nie może być interpretowany w ten sposób, że należy uwzględnić jedynie dodatkowe koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa zarejestrowane w ZFM, które były związane z faktem, że znajdują się one w regionie najbardziej oddalonym, że korzyści podatkowe mogą być przyznane jedynie w odniesieniu do zysków tych przedsiębiorstw, które pochodzą z transakcji bezpośrednio obciążonych tymi dodatkowymi kosztami oraz że wyłączona jest działalność prowadzona poza Maderą przez przedsiębiorstwa prowadzące działalność międzynarodową i zarejestrowane w ZFM.

3. Naruszenie prawa wynikające z braku/niedostatecznego/sprzecznego uzasadnienia – Brak spójności między międzynarodowymi wymogami prawnymi OECD w dziedzinie opodatkowania a wykładnią pojęcia „działalność faktycznie i fizycznie [prowadzona] w regionie”.

- Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez nie wyjaśnienie spójności pomiędzy międzynarodowymi wymogami prawnymi OECD (i UE) w dziedzinie opodatkowania a wykładnią pojęcia „działalność faktycznie i fizycznie [prowadzona] w regionie” w kontekście systemu pomocy państwa.

4. Naruszenie prawa w ramach wykładni przesłanki „działalność faktycznie i fizycznie prowadzonej w regionie” z uwagi na nieuwzględnienie orzecznictwa Trybunału w zakresie głównego ośrodka podstawowej działalności, efektu mnożnikowego (spillover effect) i podstawowych wolności.

— Sąd naruszył prawo nie uwzględniając orzecznictwa Trybunału dotyczącego „głównego ośrodka podstawowej działalności” przedsiębiorstwa przy dokonywaniu wykładni „działalności faktycznie i fizycznie prowadzonej w regionie”. Dokonał on błędnej wykładni przepisów unijnych, która jest sprzeczna z podstawowymi zasadami prawa Unii, w szczególności ze swobodą przedsiębiorczości oraz swobodnym przepływem osób, usług i kapitału w rozumieniu art. 45 i nast. TFUE, a także z praktyką decyzyjną Komisji w zakresie pomocy publicznej dla regionów najbardziej oddalonych.

5. Naruszenie prawa z powodu braku/wystarczającego uzasadnienia lub przeinaczenia dowodów lub zastąpienia uzasadnienia decyzji – Wymóg utworzenia/utrzymania miejsc pracy.

— Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie wymagała od władz portugalskich stosowania metodologii „ekwiwalentów pełnego czasu pracy” (EPC) i „liczby rocznych jednostek pracy” (AWU). Zaskarżona decyzja i poprzednia decyzja o wszczęciu postępowania wyraźnie obalają tę interpretację.

6. Ewentualnie: Naruszenie prawa wynikające z błędnej wykładni w odniesieniu do wymogu tworzenia/utrzymywania miejsc pracy i/lub sprzecznego i/lub niewystraszającego uzasadnienia.

— W zakresie oceny przesłanki systemu III w ramach ZFM dotyczącej utworzenia lub utrzymania miejsc pracy, zaskarżona decyzja narusza prawo poprzez zastosowanie metodologii określania miejsc pracy za pomocą AWU i EPC, ponieważ do systemu ZFM ma zastosowanie pojęcie miejsca pracy wynikające z przepisów krajowego prawa pracy.

7. Naruszenie prawa, ponieważ władze krajowe powiadomiły Komisję o „metodzie [...], która umożliwiłaby sprawdzenie dokładności i trwałości [...] miejsc pracy” w rozumieniu systemu III.

— Zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa, ponieważ stwierdzono w nim, że Komisja ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że władze krajowe nie zastosowały metody pozwalającej na sprawdzenie dokładności i trwałości miejsc pracy beneficjentów systemu III; w rzeczywistości Komisja doszła do tego wniosku, że warunek tworzenia/trwałości miejsc pracy nie został spełniony tylko dlatego, że bezkrytycznie zastosowała pojęcia AWU i FTE.

8. Naruszenie prawa z uwagi na odwrócenie ciężaru dowodu

— Sąd odwrócił ciężar dowodu, ponieważ to na Komisji ciążył obowiązek udowodnienia, że władze portugalskie nie były w stanie sprawdzić dokładności i trwałości zgłoszonych miejsc pracy. Do Komisji należało wskazanie przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM, które rzekomo otrzymały dotacje wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem.

9. Zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa do obrony oraz ogólnych zasad prawa Unii

— Zaskarżony wyrok narusza prawo do obrony Republiki Portugalskiej oraz ogólne zasady prawa Unii, takie jak wie zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.

(¹) Decyzja Komisji Europejskiej C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca da Madeira (wolnej strefy Madery, zwanej „ZFM”) – System III.

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 października 2022 r. w sprawie T-101/22, OG i in./Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2022 r. przez OG, OH, OI, i OJ

(Sprawa C-754/22 P)

(2023/C 94/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: OG, OH, OI, i OJ (przedstawiciel: adwokat D. Gómez Fernández)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska